

อ ำ นั ส ง สั

ท ำ บุ ญ ญ ก เ น้ อ น ำ บุ ญ

บุคคลควรนำสมบัติออกด้วยการให้ทาน
เพราะสิ่งที่ให้แล้ว ได้ชื่อนำออกดีแล้ว
ทานวัตถุที่บุคคลให้แล้วนั้น ย่อมมีสุขเป็นผล
ส่วนที่ยังไม่ได้ให้ ย่อมไม่เป็นเหมือนอย่างนั้น

เรื่องของบุญเป็นเรื่องอจินไตย สามารถรู้ได้เห็นได้ด้วย
ธรรมจักขและญาณทัสสนะอันบริสุทธิ์ของธรรมกาย บุญที่เราทำ

อานิสงส์ทำบุญถูกเนื่อนาบุญ

๕๑๕

หรือกรรมที่เราสร้าง ไม่ได้สูญหายไปไหน เมื่อถึงคราวบุญ
ส่งผลจะทำให้เราสมบุญพร้อมในทุกสิ่ง ไม่มีขาดตกบกพร่อง
มีแต่ความสุขความเจริญรุ่งเรือง ประสบความสำเร็จในทุกด้าน
ยิ่งถ้าได้ทำบุญถูกเนื่อนาบุญ ถูกทักษิโณยบุคคล กำลังบุญก็จะ
ยิ่งเพิ่มพูนเป็นทวีคูณ เกินกว่าจะนับจะประมาณได้ ที่เรียกว่า
เป็นอจินไตยนั่น คือเกินกว่าการคาดคิดต้นเดาด้วยปัญญาของ
มนุษย์ หากว่าถวายนโดยตัดขาดจากใจ ไม่คิดเสียดายใน
ภายหลัง ใจไม่ติดในวัตถุสิ่งของที่ให้ไปแล้ว จิตเป็นกุศลตั้งมั่น
อยู่ในบุญเพียงอย่างเดียว อานิสงส์ผลบุญนั้นก็จะได้เต็มเม็ด
เต็มหน่วย วัตถุทานจะมากหรือน้อยนั้นไม่สำคัญ เพราะเมื่อจิต
เลื่อมใสในพระรัตนตรัยแล้ว วัตถุทานนั้นชื่อว่ามีผลน้อยก็หาไม่

บุญกุศลเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตที่จะทำให้ชีวิตของเรา
เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น จากยากจนเข็ญใจให้กลายเป็น
มหาเศรษฐีได้ หรือจากสามัญชนคนธรรมดากลายเป็นกัลยาณชน
ผู้มีศถาบรรดาศักดิ์ กระทั่งเป็นอริยชนหมดกิเลสอาสวะเป็น
พระอริยเจ้า ดังเรื่องของหญิงสาวชาวบ้านคนหนึ่ง ที่อานุภาพ
แห่งบุญ ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตจากสามัญชนให้ได้เป็นถึงอัครมเหสี
ของพระเจ้าโกศล ด้วยบุญที่เกิดจากการถวายนถูกเนื่อนาบุญ
นั่นเอง

อานิสงส์ทำบุญอุทิศให้นานาบุญ

๕๑๖

*เรื่องมีอยู่ว่า ในกรุงสาวัตถีมีธิดาของหัวหน้านายมาลาการ คนหนึ่งชื่อว่า **มัลลิกา** เป็นผู้ที่มีรูปโฉมงดงามมีผิวพรรณวรรณะ ผ่องใส แถมยังเป็นผู้มีปัญญาเฉลียวฉลาดหลักแหลม เมื่ออายุ ได้ ๑๖ ปี วันหนึ่งขณะที่นางกำลังจะไปสวนดอกไม้พร้อมกับ เพื่อนๆ นางได้นำขนมกุมมาส ๓ ก้อนไปด้วย โดยตั้งใจว่าจะเอาไป รับประทาน ในระหว่างทาง ขณะที่กำลังจะออกจากเมือง ได้มองเห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมด้วยหมู่ภิกษุสงฆ์ กำลัง จะเสด็จเข้าสู่พระนครเพื่อบิณฑบาต

พอนางเห็นเท่านั้น ก็เกิดจิตเลื่อมใสอย่างเต็มเปี่ยม มีความประสงค์จะถวายทาน จึงนำขนมกุมมาสทั้ง ๓ ก้อน เข้าไป ถวายพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อถวายเสร็จนางได้ก้มกราบลงแทบ พระบาทของพระพุทธองค์ด้วยความรำเริงเบิกบาน เมื่อพระสัม- มาสัมพุทธเจ้าทอดพระเนตรก็ได้ทรงแย้มพระโอษฐ์ พระอานนท์ เห็นพระอาการนั้น จึงทูลถามว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อะไรหนอ เป็นเหตุเป็นปัจจัยแห่งการแย้มของพระโอษฐ์” พระองค์จึงตรัสว่า “อานนท์ กุมาริกาคนนี้มีจิตเลื่อมใสในเราและหมู่สงฆ์ ได้ถวาย ทานด้วยใจที่ผ่องใส วันนี้นางจะได้เป็นอัครมเหสีของพระเจ้า- โกศลทีเดียว เพราะผลแห่งบุญที่ถวายทานอุทิศทักษิณบุญบุคคล”

อานิสงส์ทำบุญอุทิศให้นานบุญ

๕๑๓

และในวันนั้นนั่นเอง พระเจ้าโกศลได้ทำการรบกับพระเจ้า-
อชาตศัตรูแล้วทรงปราชาชัย ได้ทรงม้าต้นเสด็จมาถึงสวนดอกไม้
ที่ธิดาของนายมาลาการกำลังร้องเพลง พร้อมกับเก็บดอกไม้
อย่างมีความสุข เมื่อพระเจ้าโกศลได้สดับเสียงของนาง ทรงเกิด
จิตพิภพได้ควมำไปตามเสียงนั้น นางกุมาริกาซึ่งมีจิตเป็นกุศล
เพราะใจเบิกบานอยู่ในบุญ แม้จะเห็นพระราชเสด็จมาก็ไม่ตกใจ
วิ่งหนี กลับเดินมาจับเชือกที่บังเหียนม้าทรง พระราชาจึงตรัสว่า
“เสียงของเธอช่างไพเราะจับใจ เธอมีสามีแล้วหรือยัง” เมื่อทรง
ทราบว่ายังไม่มี จึงเสด็จลงจากม้าต้น ด้วยความเหน็ดเหนื่อย
จากการรบ จึงทรงงีบหลับไปบนตักของนาง เมื่อทรงตื่นจาก
บรรทมก็ให้นางนั่งบนหลังม้า ทรงแวดล้อมด้วยกำลังพลเสด็จ
เข้าสู่เมือง แล้วทรงส่งนางไปที่เรือนของญาติผู้ใหญ่ของพระองค์

ในเวลาเย็นทรงส่งราชรถไปรับนางมาสู่พระราชมณเฑียร
ด้วยเครื่องสักการะและเกียรติยศอันยิ่งใหญ่ แล้วทรงอภิเษก
นางไว้ในตำแหน่งอัครมเหสี พระนางทรงเป็นดังเทพธิดาของ
พระสวามี และทรงคุ้นเคยกับพระสัณมาสัมพุทธเจ้า เรื่องที่นาง
ถวายนมกุมมาส ๓ ก้อน แล้วได้เป็นอัครมเหสีนั้น ได้ระบือ
ไปทั่วเมือง แม้พระภิกษุสงฆ์ก็สนทนาเรื่องของพระนาง
พระสัณมาสัมพุทธเจ้าจึงทรงนำเรื่องในอดีตที่พระองค์เองก็เคย
ถวายนมกุมมาส แล้วได้สมบัติมากมายให้ฟังว่า

อานิสงส์ทำบุญถูกเพื่อนาบุญ

๕๑๘

พระโพธิสัตว์ได้ไปเกิดอยู่ในตระกูลของคนเขี้ยวใจ เมื่อเติบโตแล้วได้อาศัยเศรษฐีคนหนึ่งทำงานรับจ้างเลี้ยงชีพ ต่อมาวันหนึ่ง ท่านได้ซื้อขนมกุมมาส ๔ ก้อน เพื่อเป็นอาหารเช้า ในระหว่างทางพบพระปัจเจกพุทธเจ้า ๔ พระองค์ กำลังเสด็จบิณฑบาตผ่านมาจึงคิดว่า เรามีขนมกุมมาสอยู่ ๔ ก้อนพอตีพอที่จะถวายพระได้ทั้ง ๔ องค์ เมื่อก่อนเราปรารถนาจะให้ท่านแต่ด้วยความยากจนจึงไม่มีไทยธรรม บัดนี้ไทยธรรมก็มีแล้ว ปฏิภาณก็มีพร้อมแล้ว เราควรจะให้ท่านในตอนนี้ แล้วตักแบ่งอาสนะ ๔ ที่ โดยพูนทรายขึ้น ปลูกด้วยกิ่งไม้ และเอาผ้าเปลือกไม้ของตนที่ห่มอยู่ปูทับลงไปอีกที นิมนต์พระปัจเจกพุทธเจ้าให้ประทับนั่ง แล้ววางขนมกุมมาส ๔ ก้อน ลงในบาตร ๔ ใบ พร้อมกับขอพรว่า “ด้วยผลแห่งการถวายขนมกุมมาสนี้ขึ้นชื่อว่าการเกิดเป็นคนยากจน ขออย่าได้มีแก่ข้าพเจ้าเลย และขอให้การถวายทานครั้งนี้ จงเป็นพลปัจจัยแห่งการบรรลุพระสัพพัญญุตญาณด้วยเถิด” เมื่อพระปัจเจกพุทธเจ้าเสวยเสร็จแล้ว ก็ทรงกระทำอนุโมทนาให้สมปรารถนาตามที่ขอพรแล้วเหาะไปเขานันทมูลกะทันที

ส่วนพระโพธิสัตว์ยืนประคองอัญชุลีส่งเสด็จ ได้ยึดเอาพระปัจเจกพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ พอพระปัจเจกพุทธเจ้าเหล่านั้นละสายตาไป ท่านก็ตั้งปณิธานว่า จะทำจิตให้เลื่อมใสอย่างนี้

อานิสงส์ทำบุญถูกเนื่อนาบุญ

๕๑๕

ตลอดไป แม้ทานน้อยนิดแต่ถวายถูกเนื่อนาบุญ และตามรำลึกถึงทานนั้นอยู่ตลอดเวลาจนหมดอายุขัย ละโลกไปแล้ว ท่านก็ถือกำเนิดเป็นพรหมทัตกุมาร เป็นพระราชโอรสของพระเจ้า-พาราณสี เมื่อเสด็จดำเนินไปด้วยพระบาท ก็ทรงสามารถระลึกชาติหนหลัง ได้ปรากฏชัดเหมือนเห็นเงาหน้าของพระองค์อยู่ในกระจกเงาอย่างนั้น ทรงรู้ว่าได้เคยเป็นลูกจ้างในนครนี้มาก่อน มีชีวิตอยู่อย่างลำบาก แต่โชคคติที่ได้ทำบุญถวายทานถูกทักษิโณยบุคคล จึงได้ถือกำเนิดในตระกูลสูง เมื่อพระราชบิดาได้สวรรคตลงก็เสด็จขึ้นครองราชย์แทน

ในวันฉัตรมงคล เหล่าเสนาอำมาตย์ได้นำพระราชธิดาผู้เลอโฉมของพระเจ้าโกศลมาถวาย พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งให้เป็นอัคมรเหสี แล้วเสด็จขึ้นปราสาทประทับนั่งบนราชบัลลังก์แวดล้อมด้วยข้าราชการ พราหมณ์ คหบดี เศรษฐีมหาศาลและประชาชน พร้อมทั้งสตรีนักฟ้อนรำจำนวน ๑๖,๐๐๐ นาง ประหนึ่งเทพอัปสรในสวรรค์ ทรงพอพระทัยในสิริราชสมบัตินั้น

เมื่อทอดพระเนตรดูสิ่งที่อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ ก็ทรงหวนรำลึกถึงกุศลกรรมที่ได้บำเพ็ญไว้ในชาติปางก่อน พระสรีระทั้งสิ้นได้เต็มเปี่ยมไปด้วยมหาปีติ ถึงกับขับเพลงทำมกลางมหาชนด้วยความว่า “การปรนนิบัติพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย มีผลหน่น้อยกว่านี้ไม่ เชิญท่านทั้งหลายมาดูผลของ

อานิสงส์ทำบุญถูกเนื้อนาคบุญ

๕๒๐

การถวายขนมกุมมาสเกิด แม้จะไม่ประณีต มีรสจืดสนิท ยังมีอานิสงส์ใหญ่ถึงเพียงนี้ เป็นเหตุให้เราได้ราชสมบัติครอบครองทั้งแผ่นดินในชมพูทวีป” พระองค์ทรงเบิกบานพระทัย และได้ให้โอวาทแก่พสกนิกรทั้งหลาย ให้ชวนชวายเป็นบุญกุศล อย่าได้ประมาทในชีวิต ให้ตั้งหน้าตั้งตาทำความดีกันให้เต็มที่ จะได้ถึงพร้อมด้วยสมบัติทั้งหลาย เช่นเดียวกับพระองค์

เราจะเห็นว่า บุญกุศลนี้เป็นเรื่องอัศจรรย์ เป็นเรื่องอัศจรรย์ที่บันดาลทุกสิ่งให้สมปรารถนาได้ เพราะบุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุข และความสำเริงทั้งมวล อุปสรรคต่างๆ ที่บังเกิดขึ้นก็จะมลายหายสูญไปหมด ด้วยกระแสธารแห่งบุญที่เราได้สั่งสมเอาไว้อย่างดีแล้ว เพราะฉะนั้นไม่ว่าเราจะอยู่ในเพศภาวะใด หรืออยู่แห่งหนตำบลใดก็ตาม อย่าขาดการทำบุญกุศล ไม่ว่าเศรษฐกิจจะดีขึ้นหรือตกต่ำ ฝนจะตก รถจะติด ก็อย่าขาดในการสั่งสมบุญ ให้หมั่นชวนชวายเป็นบุญบารมีกันทุกอนุวินาที เป็นนักสร้างบารมีที่ไม่ว่างเว้นจากการสร้างบารมีทำความดีกันตลอดเวลา เมื่อถึงคราวบุญส่งผล ความอัศจรรย์ที่เป็นเรื่องอัศจรรย์ก็จะเกิดขึ้นกับตัวของเราเอง เมื่อนั้น เราจะเกิดความปีติและภาคภูมิใจ ฉะนั้นให้รักในการแสวงหาบุญกุศลกันยิ่งชีวิต

